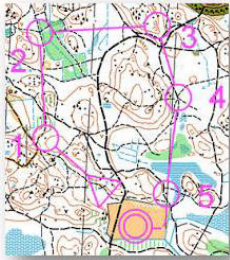

Säsongstart med ledsagning eller kanske änglavakt?

Så var jag efter vinteruppehållet på gång igen i en kylig men soligt vårdoftande Arbogaskog. En bit från startpunkten följde jag en hyggeskant, blev fundersam om jag skulle fortsätta den eller följa en stig, så jag stannade till och tvekade. "Passa kartan!" uppmanade en röst mig. Jag brukar i och för sig prata högt för mig själv, när jag behöver skärpa mig och hålla koncentrationen – men definitivt inte med en mansröst. "Passa kartan, Gun!" Förvirrad vände jag mig om och fick syn på en lång smal man i svarta träningskläder. "Hur vet du vad jag heter?" undrade jag förbluffat men fick inget redigt svar så jag gjorde som han sa och inte bara passade kartan utan passade också på att delge honom mina funderingar om de två vägvalen jag stod inför. Stödd av hans råd fortsatte jag stigen och vek av vid den sten han hade pekat ut på kartan och vek därefter in i skogen. Han följde efter. Vid stämplingen fick jag beröm för att jag tänkt rätt och också gått/sprungit rätt, vilket förstås var lite smickrande för en så'n amatör som jag. "Du behöver inte följa efter mig", försäkrade jag honom men han sa sig vara lite skadad och gärna slog följe med mig. När jag frågade efter hans namn sa han sig heta John.

Iväg mot tvåan fortsatte jag efter att ha svarat på hans frågor: "Hur tänker du nu? Vilka hållpunkter kommer du att passera?" Jag började stega men nej: "Titta på terrängen. Titta på kartan. Du ser där hela tiden var du är." Och då såg jag faktiskt det. "Aha, det är så här jag ska göra istället för att stega, glo på kompassnålen samtidigt som jag försöker titta på marken så att jag inte snubblar och faller. Inte underligt att jag alltid har så svårt att hitta, och inte hinner med att titta på kartan OCH omgivande terräng." Nu hade jag börjat vänja mig vid att ha en karl som (för-)följde mig genom skogen. Men så särskilt skadad verkade han inte vara, för hur fort jag än sprang på stigarna, tassade han vigt efter mig bara ett tiotal meter bort.

Det var riktigt roligt att ha en ledsagare/lärare med så här, så jag passade på att resonera om olika vägval och fråga om detaljer på kartan. John påpekade mina missar också som "nä, nu håller du inte riktingen" eller "la du märke till den lilla höjden i terrängen, för den kan du se tydligt på kartan". Jag, som aldrig gått någon nybörjarkurs sedan jag började inom sporten vid 25 års ålder, fick många aha-upplevelser. (Att jag sedan gjorde tjugo års uppehåll inför förra årets come back har inte precis förbättrat min kartläsarteknik.) Efter sista riktiga kontrollen stannade John hos funktionärerna och jag fortsatte mot målet.

Vid utomhusfikat berättade jag för klubbkamraten Görel om det inträffade, som jag inte riktigt hade hunnit smälta. När hennes make Ulf närmade sig oss ropade hon uppbragt: "Gun har blivit förföljd av en karl idag!" Jag protesterade: "Nej, inte förföljd utan följd! Han heter John." Ulf skrattade gott och berättade att han sett oss två vid flera kontroller och att det inte alls var någon John utan en duktig löpare från arrangörsklubben "som alltid springer A-banan liksom jag och som brukar slå Kenneth

Johansson ibland. Så då fattar du.” Ulf namngav honom och skrattade ännu mer och undrade hur jag lyckats få honom som privatlärare i orientering.

Ja, det blev en ovanlig och nästan överklig säsongsbegynnelse för mig. Kanske John hade läst mitt kåseri från gröttävlingen i Strängnäs och bestämt sig att vara en följande John åt mig? Kanske var han lite skadad och tyckte att det kunde vara kul att beledsaga en okunnig orienterare? Eller kanske han var en utsänd skyddsängel på min stapplande väg genom obanad terräng? Vilket det än var, gav det mig en extra skjuts åt årets påbörjade orienteringskarriär. Tack John!

Gun Sundberg 24 mars 2015